



Когато пристигнах на работа, видях Сара; качихме се заедно в асансьора и се уговорихме да се видим следващата седмица за обед. Като влязох в офиса, забелязах, че вратата му е затворена. Не знаех дали е пристигнал, или не.

Включих компютъра и се опитах да се подготвя за деня. През последните дни в мига, в който задникът ми опреше в този стол, ме натискаше жестоко очакване. Знаех, че ще го видя още сутринта, защото всеки петък правехме програмата за следващата седмица. Никога обаче не знаех в какво разположение на духа ще го заваря и това ме убиваше.

Макар че напоследък настроението му бе отврагително, последните му думи вчера бяха: „Вземи и жартиерите“. Какво искаше да каже? Да не би да се надяваше да ги види? Няма начин, не е познал. *Щом като няма начин, защо си ги обула? Не, няма да му позволя да ги скъса, кълна се... Но... разбира се, че ще ги скъса. Няма обаче да му дам тази възможност!*

*Да, повтаряй си това, Милс, повтаряй си го, докато си поварваш.*

Отговорих на няколко мейла, поправих договора на Пападакис във връзка с някои претенции за интелектуална собственост, направих няколко запитвания за хотели и така мина един час. Вратата на кабинета му се отвори и срещу мен стоеше един доста делови Райън.

Безупречно сако с две копчета, тъмночервена